

PsittaScene maj 2003

Svensk översättning, utförd av Bo Gerre och Dan Paulsen, av

Omslagsfoto Nick Reynolds

Vid Paradise Park i Cornwall, Storbritannien kan besökare mata en stor flock av lorier. Här ser vi den lokale representanten i riksdagen (Member of Parliament, MP) Andrew George då han möts av entusiastiska fåglar.

Andrew's parti, Liberal Democrats, har just antagit en policy som vänder sig mot importen av vildfångade fåglar till EU. WPT kommer att arbeta med detta parti för att fortsätta denna kampanj mot importen av fåglar.

Brev till medlemmarna från ordföranden

Kära WPT medlemmar

Som ni alla känner till, så är World Parrot Trust är en organisation med ett lågt antal anställda och fonden strävar efter att fokusera sina resurser på bevarandeåtgärder för papegojor och deras välbefinnande. Som en följd därav så kan vi inte ägna så mycket tid som vi skulle önska, åt att arbeta med våra medlemmar, hålla kontakten med er och bidra med påminnelser om hur viktiga ni är för fonden och vårt uppdrag. Det är er hängivenhet och era åtaganden som bidrar till att göra fonden stark och gör att den växer och möjliggör att vi kan arbeta på så många olika platser, med så många duktiga människor och rädda så många fina fåglar.

Vi har under det senaste året arbetat med en ny medlemsbroschyr som skall underlätta för oss att nå ut till allmänheten och utöka vårt medlemsantal. Vi startar en ny medlemsform för veterinärer som skall hjälpa till att göra reklam för fonden via fågelveterinärer. Vi har även kontakt med ett antal olika fågelutställningar över hela världen, primärt för att öka medvetenheten om papegojornas utsatta situation i det vilda samt öka förståelsen för deras skötsel och behov i fångenskap. Vi får ofta höra från medlemmar, att de skulle vilja hjälpa till mer och de erbjuder att sätta av tid för att hjälpa fonden. I takt med att vi blir större, så kommer vi att få möjlighet att utveckla program som kan inbegripa denna typ av stöd och medverkan på gräsrotsnivå.

Under tiden så finns det en sak som alla WPT medlemmar kan göra och det är att ta den bifogade medlemsbroschyren som finns i detta nummer och söka rätt på åtminstone en person som är intresserad av papegojor och som är intresserad av att stödja fonden. På många sätt är våra tusentals medlemmar vår största tillgång som organisation då ni ju alla känner till fågelentusiaster i ert område, och ni bör känna till en eller två personer som skulle kunna utgöra en bra ny medlem. Var vänliga och ta er tid med att sitta ned med dem och fylla i foldern och stoppa den på lådan; du kommer att göra alla papegojor en stor tjänst!

Var snäll att komma ihåg att förklara de olika fördelarna med ett medlemskap i WPT – den nya e-postlistan för medlemmar, fyra nummer årligen av PsittaScene som är späckad med artiklar om bevarandet av vilda papegojor och välbefinnandet hos fångenskapshållna fåglar, andra publikationer som foldern Happy Healthy Parrot och andra fördelar som vårt klistermärke mot handel med vildfångade fåglar. Bland många andra saker så arbetar vi med en drive för att öka medlemsantalet i WPT. Under det kommande året kommer vi att undersöka vilka våra medlemmar är, var vår eventuella medlemsökning kan komma ifrån och sedan vända oss dit i en riktad värvningskampanj för att öka medlemsantalet. Om du känner för att hjälpa till med detta, var vänlig kontakta Michelle Cook på admin@worldparrottrust.org så kommer hon att informera om när och hur du kan hjälpa till med denna kampanj.

En dag i klyftorna tillsammans med mauritiusparakiterna

Av JASON MALHAM

PsittaScene, maj 2003

www.worldparrottrust.org

Översättning Bo Gerre

Gryning på Mauritius

För de fyra medlemmarna i mauritiusparakitens fältteam börjar dagen i Plaine Lievre, en av fyra fältstationer, som används av Mauritian Wildlife Foundation (MWF) i Black Gorges Nationalpark. Plaine Lievre är beläget i det nordöstra hörnet av parken och i hjärtat av mauritiusparakitens hemvist. Fyrtiofyra handmatade fåglar har släppts ut där sedan 1996/97. Några av dessa var ungar, som fötts upp av fåglar i fångenskap, andra hade räddats ur vilda bon, medan andra åter var resultatet av minskade kullar av vilda ungar (en teknik som användes för att öka produktiviteten genom att avlägsna överflödiga ungar, vilka föräldrar inte kunde ta hand om.) De överflödiga ungarna föds upp i naturen eller handmatas. Förra säsongen släppte man ut ett rekordstort antal av 21 mauritiusparakiterna och i dag kommer mer än fyrtio fåglar till stödmatningsautomaterna i Plaine Lievre-området.

Mauritiusparakiterna tillhör inte dem som vaknar speciellt tidigt, så när Jason och Gareth gick ut till köksskjulet på utsidan klockan 04.30 var allt lugnt. Mauritiusteamet brukar vanligen inte börja så tidigt, men denna dag skulle bli speciell. I dag skulle en unge räddas, en byta mellan fångenskap och ett bo och en skulle till fosterföräldrar i ett annat bo. Överflyttning av ungar är ett allvarligt företag och inget lämnas åt slumpen. Det mesta av den utrustning, som behövdes för dagen, hade ställts i ordning föregående kväll, så man skulle kunna komma i väg tidigt. Kaffe och frukost hade avslutats och en sista kontroll av allt hade gjorts – kuvös, batterier och kablar, matningsutrustning, mobiltelefon, reservutrustning för att hålla ungarna varma och bärutrustning, samt diesel i landrovern – innan de gav sig i väg på den ojämna vägen. När teamet ger sig av hörs det klappande ljudet av locken till foderautomaterna och det gälla "wack wack wack ..." i Plaine Lievre-gläntan, vilket signalerar, att morgonens första fåglar har anlänt för att få lite tillskottsoder. Alla har en förkärlek för Kaytee Exactpellets. Några av fåglarna behöver inte färdas långt, "Arantxa" och "Balthazar" är till exempel i färd med att föda upp två ungar i holken i kanten av gläntan, endast 20 m från sovrummen!

Alla kända håligheter/holkar och parakiter har fått namn. Detta underlättar identifiering. För att göra det hela mer intressant, har alla de olika uppfödningsslagens temanamn, vanligen efter den hålighet de använder. En grupp består av en hona och mellan en till fem hanner.

Dagens första uppehåll görs efter endast fem minuters körning och ett par minuters promenad från Landrovern. Crumpet är en av de äldre kända parakiterna, som ringmärktes som vuxen 1996. Hon och hennes partner Pancake är bara det andra helt vilda paret som använder en holk. Förra året vållade Noah, tre år gammal, och hennes partner Shaggy mycken uppståndelse, när de nyttjade en holk – det först helt vilda paret att göra detta. Ett antal utsläppta fåglar har också valt holkar. Denna säsong har totalt sex holkar utnyttjats. Crumpet är också en av få helt vilda fåglar, som äter tillskottsfoder. Denna säsong har åtskilliga vilda ungfåglar och några vuxna hanner iakttagits, antingen när de äter ur automaterna eller nära dessa. Detta är spännande nyheter, eftersom det tyder på att det stora antalet utsläppta fåglar drar till sig andra, som säkerligen kommer att lära sig att använda foderautomaterna. Tilläggsmatning är ett ovärderligt verktyg för att öka produktiviteten, särskilt under perioder med dålig tillgång på foder (vanligt på Mauritius på grund av allvarligt förstörd skog).

Under denna säsong lade Crumpet tre befruktade ägg. Mauritiusparakiter lägger ett till fyra ägg, men har såvitt känt aldrig lyckats föda upp mer än två ungar. Det finns inte tillräckligt med mat. Alltsedan 1998 har många parakitkullar minskats, där den ”överflödiga” ungen antingen lämnats för uppfödning till andra par, som har obefruktade eller döda ägg, eller förts till voljärer i Gerald Durrell Endangered Wildlife Sanctuary (reservat för hotade vilda djur, övs. anm.) vid Black River. Eftersom honorna lägger varannan dag, kläcks äggen vanligen med åtminstone ett dygns mellanrum. Det verkar som om de tredje och fjärde ungarna ofta är mindre och svagare än de första två. Det visade sig vara fallet med Crumpets tredje unge.

Denna, som vägde 7,6 g, kläcktes fem dygn efter den första. Den genomsnittliga vikten för vilda ungar är omkring 8,5 g. Efter två hela dygn i håligheten hade den blivit kraftigt uttorkad och inte ökat i vikt. Kullsyskonen hade under tiden ökat 3-4 gram per dag. En unge i denna situation kommer att dö, om den lämnas kvar i boet.

James och Gareth är på marken under holken 05.20 för att få se Crumpet gå tillbaka in i boet bara några minuter efter deras ankomst! De nödgas vänta ytterligare en timme, innan Crumpet ånyo visar sig för att bli matad av Pancake. Teamet följer en procedur, som innebär minimal störning av de vilda fåglarna och väntar nästan alltid på att honan skall komma ut från hålan, när hon är redo. Även om detta kan innebära lång väntan (fyra timmar eller mer under ruvning och ungens första tid) minskas möjligheten att boet överges på grund av störning av människa nästan helt. Flera av de honor, som övervakats under ett antal år, verkar lämna bohålan endast för teamet.

De lämnar nästan alltid ingången till hålan inom några minuter efter det att teamet anlant. De tycks ha en utomordentligt god hörsel. Det finns en hona, som sitter på en gren endast 1,5 m bort medan ungen vägs. Hon ”talar” med ungen med mjukt jamande ljud och visar inga tecken till oro. De här mauritiusparakiterna är verkligen underbara fåglar.

Ungen det gäller tas ut ur holken strax före 07.00. Den bärs under hela färden i den Curfew bärbara kuvös, som World Parrot Trust har haft vänligheten att skänka projektet för några år sedan. Denna kuvös är utmärkt när det gäller att flytta ägg och ungar och Jason nyttjade en del av sin kiwiklurighet (nyzeeländare kallas understundom kiwis, övs. anm.) och monterade ett bärbart batteri, så att den kan bäras bort från fordonet (den använder normalt uttaget för cigarettändaren) och ut till bohålen. Vid Landrovern matas ungen med några milliliter vätska Lactated Ringers Solution med tillägg av Zoolyte (glukos). Otvivelaktigt är det så, att majoriteten av de ungar som flyttas ges vätska under resan när så behövs (t.ex. när krävan töms). Detta minskar avsevärt uttorkning och garanterar att ungen anländer till sitt resmål i så bra kondition som möjligt. Detta är särskilt viktigt, när man för över ungen till ett annat bo.

Körningen ner för den slingrande, backiga Chamarelvägen till Black River tar lite mer än en timme. Teamet och den dyrbara lasten möts vid GDEWS voljärer av Amanda, som är en av teamets heltidsanställda handuppfödare. Amanda placerar ungen i en egen kuvös för att vänja sig, innan hon matar den med mer vätska, då processen med att fylla på ungens vätskeförråd fortsätter.

Gareth och Jason har ingen tid att slösa bort, eftersom Miracle, en sju dagar gammal unge som hjälpts ur sitt ägg, är redo att återvända till naturen. Amanda har nyss matat Miracle, så det finns inget behov av att ge vätska under färden. Genom utbyte av ungar, skall Miracle överföras till Crumpets holk. Teamet anländer 09.50 och måste vänta i 40 minuter, innan Crumpet lämnar holken. Det är nu, som den bärbara kuvösen kommer till nytta; med två batterier om 12 volt, 18 ampere, kan den fungera kontinuerligt i ungefär 12 timmar. Miracle vägs innan hon läggs in i boet. Hon byts mot Crumpets första unge, som senare döps till Kaya. Kaya är 1½ gång så tung som Miracle och skulle förmodligen övertrumfa Kaya i att tigga och mosa henne, när de matas. Tanken är därför att lämna kvar den andra ungen (som är nästan 70 % tyngre än Miracle) tillsammans med Miracle och flytta Kaya till en annan plats som kallas Woodstockhålan.

Utökning av kullarnas storlek

I Woodstock har Nancy endast en unge av ungefär samma ålder och storlek som Kaya. Det är ett perfekt tillfälle för en utökad uppfödning – annars känt som ökning av kullstorlek. Att öka kullarna är en av många tekniker, som används för att öka produktiviteten. Teamet ökar på kullarna alltefter behov och bedömer riskerna i varje enskilt fall. Det brukar endast användas, när paret är känt för att vara dugligt och erfaret., dvs. det skall kunna föda upp två ungar. En mer ofta använd metod är att minska kullen – man tar bort en eller två ungar medan de fortfarande är friska, så att varje par endast har en eller ibland två ungar att föda upp. De andra ungarna lämnas till andra vilda par eller handuppmatas.

Prioritet nummer 1 för parakitteamet är att maximera överlevnad för ägg och unge och nummer två för det ”vilda” teamet att maximera antalet flygga ungar i naturen. Teamet överför till och med fångenskapsuppfödda ungar till vilda bon, när behov uppstår. Parakitungar kan endast föras över säkert innan fjädrarna har börjat växa ut (det finns risk för att honan inte godtar en unge med fjädrar, vilket vi har märkt gäller några fåglar i fångenskap) och den optimala åldern för överföring är fyra till åtta dagar.

Kayas kräva är halvfull och behöver ingen vätska förrän ankomsten till parkeringsplatsen vid Parakitstigen, ungefär 25 minuters färd från Crumpets holk. Vid alla överföringar har teamet en utrustning med nödvändigt material för att hålla en unge i god kondition

under färden. Kuvösen har en bra termostat och kan fungera med optimal temperatur. För mycket små ungar är denna 36-37 grader C. Kaya är sju dagar och mår ganska bra vid en temperatur omkring 32 grader C.

Att mata en unge är enkelt och det tar bara några minuter. Ringers Lactated Solution i en liten glasskål värms i en större skål med filtrerat vatten till ungefär 40 grader C. Ungen matas med hjälp av en plastpipett med ett stycke silikon slang som munstycke. Vanligtvis tigger ungen ordentligt och dricker med entusiasm.

Jason och Gareth har en tjuo minuters promenad längs Parakitstigen, nedför en lång bergskam med hänförande utsikt längs Grand Gorge mot byarna Black River och Tamarin vid kusten. Men stigen är utsatt för den heta tropiska solen och den nästan lodrätta vägen hos "South Scarp" nedanför Grande Gorgesidan av kammen får värme att stiga upp till stigen. Detta är en stekhet dag. Kaya är helt tillfreds i sin kuvös; det är förmodligen svalare inne i den än på utsidan! För att nå Woodstock krävs en nedstigning genom South Scarp. För denna delen av färden förs Kaya över till en termos med vid hals, som är mycket lättare att hantera på den mycket branta och hala slutningen.

Gareth tar ledningen med termosen överst i sin packning. Lyckligtvis finns det gott om guavaträd att hålla sig i. Den torra, lösa marken gör att det känns som om man gick på kullager och en halkning skulle kunna få katastrofala följder för den dyrbara lasten på Gareths rygg. Han rör sig emellertid mycket försiktigt och smidigt med Jason följande efter och som kämpar med kuvösen bland den "täta" överhängande guavan. De stannar då och då så att Jason kan öppna termosen och kontrollera ungen.. Vid några tillfällen flämtar den – ett tecken på överhettning. Det är emellertid lätt avhjälpt genom att man utsätter termosen för den lätta bris som blåser upp längs höjden.

Woodstock nås efter 20 minuters försiktig klättring. En lång väntan ligger framför dem. Nancy är mycket hängiven och täcker ungen under långa perioder mellan regelbundna matningar av hennes partner Aztec. Under häckningsperioden är det parakithannens uppgift att sköta om honan under ruvnings- och uppmatningstiden. Han kommer därför varannan till var femte timme och, beroende på paret, lockar ut honan ur boet och matar henne i ett närbeläget träd eller, i vissa fall, matar honan inne i håligheten. Allt efter det att ungarna växer, ökar behovet av mat och såväl hannen som honan letar föda och matar ungarna.

Daglig vägning

Kaya matas tre gånger under väntan på att Nancy skall lämna hålan. Kuvösen håller konstant temperatur och fuktigheten hålls hög med en fuktad skumplastinsats. Efter två timmar avlägsnar sig Gareth för att klättra tillbaka upp på Parakitstigen för att gå och kontrollera ungen i UEA-håligheten. Ända till dess att de är tio dagar gamla, vägs alla ungar dagligen och deras vikt markeras på ett diagram med viktlinjer för maximum, minimum, genomsnitt och 20 % under genomsnitt inlagda. Om en unge inte ökar särskilt mycket i vikt och linjen svänger mot eller under 20 %-linjen, kommer teamet att överväga att ta bort ungen. Ungar som har en "nedåtgående trend" återhämtar sig inte i boet och behöver specialistvård av handmatningsteamet.

Efter tio dagar vägs de flesta ungarna varannan dag tills de når 150 g, då besöken minskar till tre per vecka. Ibland minskar vikten även om de är mycket mer än tio dagar. I sådan fall kontrolleras de varje dag tills en klar trend är tydlig.

Måste hålla sig vaken

Slutligen efter att ha iakttagit ingången till håligheten (som är 10 meter över marken) i mer än fyra timmar, ha läst och kämpat för att hålla sig vaken (tack vare den tidiga väckningen!) hör Jason det ljud han har väntat på. Det är Aztec, som gör sin typiskt storslagna, neråtgående spiral högt uppifrån South Scarp. Vingarna är till hälften hopfällda, han glidflyger med en fantastisk fart och utstöter ett enda rop "wack....wack....wack..." under vägen ner. I sista ögonblicket sträcks vingarna ut för en perfekt landning i ett närbeläget lockträd. Det var en lysande uppvisning i flygskicklighet och ett av dessa många ögonblick som gör arbetet så trevligt!

Aztec behöver bara locka två gånger, innan Nancy flyger ut för att möta honom; hon (och hennes unge) måste vara hungriga! De flyger till ett träd i närheten, där Aztec matar och putsa henne. Medan allt detta pågår har Jason försiktigt placerat Kaya i en styv behållare inuti sin bag för boutrustning. För att nå håligheten klättrar han 10 meter på en repstege (med aluminiumpinna). Han bär klättersle och uppe på toppen fäster han sin karbinhake i en strop av sadelgjord, som är fastsatt i en stegpinne. Nu kan han säkert släppa stegen och hänga med händerna fria. Denna hålighet har en särskild inspektionslucka, som skurits i sidan på trädet med en motorsåg. Genom att ta bort träblocket kan han lätt nå ungarna. Hans första uppgift är att ta bort ungen, som kallas Elvis och lägga honom i en spann, som hänger om Jasons hals. Träspånen i bohålet avlägsnas och ersätts med nya, som har behandlats med svamp- och insektsmedel. Tidigare har parakitungar dött av aspergillost, orsakad av att de andats in svampsporer, och av invasion av boflugor. Larverna från dessa flugor lever av blodet i fågelns näsborrar. De behandlade spånorna minskar betydligt sannolikheten för att sådana problem skall uppstå.

Båda ungarna vägs och får en snabb hälsokontroll, innan Jason klättrar ned för stegen för att åter vänta. Nancy flyger direkt in i håligheten några minuter senare. Jason behöver bara vänta i ungefär en timme, innan Aztec återvänder. Nancy lämnar boet utan att tveka. Jason klättrar upp och kontrollerar ungarna. Båda har svällande fulla krävor, vilket naturligtvis betyder att Kaya har godtagits.

Det är med en tillfredsställande känsla av lättnad, som Jason gör den branta uppstigningen tillbaka till Parakitstigen. Ett lyckat uppdrag som det i dag ger en naturligt hög känsla. Jason möter Gareth nära toppen av South Scarp. Han har varit lyckosam vid UEA. Maya har en verkligt bra vikt för sin ålder och ser riktigt frisk ut. När de tar sig upp för stigen tänker killarna på att det har varit en lång men mycket framgångsrik dag. De kommer tillbaka till Plaine Lievre klockan 7 på kvällen för att fira med en gin och tonic (en tradition hos parakitteamet) tillsammans med resten av teamet, innan de sätter sig ner för ett utmärkt mål mat, lagat i lägret!

Enorm ökning av beståndet

Under de två senaste häckningssäsongerna har populationen av mauritiusparakiter ökat med omkring åttio fåglar! Ungefär hälften av dessa har kommit på vingarna i naturen och resten har släppts ut. Projektet är nu fullt utvecklat med tre faser av skötsel (sköta av vilda bon, fångenskapsuppfoädnng och handuppmatning), som har förfinats nästan så långt det går. Vid slutet av säsongen 2002/2003 fanns det uppskattningsvis 170 fåglar i naturen och ytterligare 21 i beståndet i fångenskap vid GDEW på Mauritius. Med nuvarande

ökning av beståndet som utgångspunkt, uppskattar vi att det endast behövs ytterligare fyra eller fem säsonger av intensiv skötsel innan vi kan minska denna till en mindre intensiv nivå. Vid denna punkt kommer beståndet att till hälften vara självförnyande (dvs. kommer att behöva stötts i viss grad). Mauritiusparakitprojektet är beroende av hjälp utifrån för stöd och gåvor. Den som är intresserad av att hjälpa till med att finansiera projektet eller skänka utrustning bör kontakta: Vikash Tataya eller Jason Malham, Mauritian Wildlife Foundation, Avenue Bois de Billes, Black River, Mauritius, Indian Ocean. mwfbriver@intnet.nu.

Indonesien stoppar export av vildfångade fåglar

PsittaScene, maj 2003

www.worldparrottrust.org

Översättning Bo Gerre

Som noggranna läsare av *PsittaScene* är väl medvetna om, har våra ansträngningar att stoppa handeln med vildfångade fåglar tagit sig många uttryck. De omfattar allt från att utbilda fågelägare i områdesländerna, så att deras fåglar kan leva ett långt och hälsosamt liv, till att uppmuntra EU att stoppa den barbariska processen att ta fåglar från naturen. Som vi rapporterade i novembernumret 2002 av *PsittaScene* har vi nyligen fått goda nyheter från CITES om hur och i vilka fall internationell handel kan ske med vissa hotade papegojor. Enbart dessa beslut kommer att rädda livet på tusentals vilda papegojor. På nationell nivå fattar länder beslut om att exportera eller importera vildfångade fåglar och nedanstående berättelse av Rosek Nurahid i ProFauna Indonesia innebär verkligen en betydelsefull seger på papegojornas vägnar. Trots att den är en av världens stora exportörer av vildfångade papegojor, har alltså den indonesiska regeringen, efter betydande påverkan och uppmuntran från Rosek och hans kollegor, beslutat att minska exportkvoterna för vildfångade fåglar till NOLL. Vi är utomordentligt nöjda med detta resultat och är stolta över att ha kunnat stödja ProFauna i deras ansträngningar att undervisa det indonesiska folket om den svåra situationen för deras unika fåglar. Utan tvekan kommer ytterligare arbete att göras för att tackla problem som inhemska handel med vildfångade fåglar i Indonesien och även att motsätta sig möjligheten att exportera vildfångade fåglar genom att kalla dem "fångenskapsuppfödda", men det faktum, att den indonesiska regeringen har varit villig att inta en papegojvänlig hållning, finner vi utomordentligt uppmuntrande.

Text och foton av ROSEK NURSAHID, ProFauna Indonesia

Mer än 15 000 papegojor fångas varje år på North Maluku. Antalet är grundat på en noggrann undersökning av papegojhandeln i Indonesien utförd av ProFauna under 2002. De undersökta områdena omfattade North Maluku, Papua, Sumba, Java, Bali och Singapore. Majoriteten av de fåglar som fångats på North Maluku och Papua transporteras efteråt till Java. ProFaunas övervakning av av de fem största fågelmarknaderna på Java visar, att 47 % av de arter, som man bedrev handel med, är fridlysta. Enligt indonesisk lag nr 5/1990 är handel med fridlysta arter förbjuden och medför fängelse i 5 år och böter på 100 miljoner rupias (USD 10 000). Även om de är fridlysta, säljs fortfarande fritt och öppet på fågelmarknaderna många hotade papegojor såsom *palmkakadua* (Probosciger atterimus), *moluckkakadua* (Cacatua moluccensis), *mindre gultofskakadua* (Cacatua sulphurea) och andra. En moluckkakadua var till salu för 500 000 – 1 000 000 rupias (USD 56,00 – 110,00) på Pramuka Bird Market Jakarta. Under 2001 överskred fångsten av papegojor fångstkvoterna utfärdade av PHKA (Forest Protection and Nature Conservation) som tillhör Forestry Department Republic of Indonesia. Det fanns till exempel inga fångstkvoter för vita kakaduer under 2001 medan ProFaunas undersökningsresultat faktiskt visar att fler än 364 vita kakaduer fångades på North Maluku och sändes till djurexportörer i Jakarta. Hasco, CV (Ltd.) Rahmat och CV Arus Fauna är några av exportörerna.

Kampanj med berömdheter

Efter att ha publicerat rapporten "Flying Without Wings" (Flyga utan vingar, övs. anm.), som innehåller resultaten av ProFaunas undersökning av den indonesiska handeln med papegojor, genomför ProFauna nu en serie kampanjer för att skydda papegojor i Indonesien. Vi har skickat ut affischer, broschyrer och VCD (Video Compact Disk) till skolelever och byinnevånare. Broschyren bekostas av World Parrot Trust, medan VCD-filmerna betalas av RSPCA (Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals). För att uppmuntra och stimulera ungdomar till att skydda papegojor har vi för denna kampanj tagit hjälp av flera indonesiska berömdheter. Vi är förtjusta över att kunna rapportera, att berömdheter som SLANK, Cokelat Band och Lalunda Band har svarat positivt på vår begäran. ProFauna Indonesia har därefter gjort affischer och broschyrer, som innehåller SLANKs uttalande om skydd av papegojor. SLANK är 19 år och det mest berömda rockbandet hos indonesisk ungdom. Affischerna har distribuerats till skolor, universitet, byinnevånare och allmänhet. Några av SLANKs fans har även besökt ProFauna Indonesias kontor och bett att få mer information om kampanjen för att skydda indonesiska papegojor. ProFauna Indonesia hade i förväg gjort en kampanjturné i sju stora städer på Java och Bali. Under den lyckosamma kampanjen hade ProFauna-medlemmar med sig två stora ballonger, som såg ut som papegojor. I välbesökta centra delade medlemmar ut broschyrer med budskapet att skydda papegojor. Kampanjturnén ådrog sig medias intresse. Fler än 40 media, däribland en nationell tv-station, publicerade programmet.

Dialog med representanthus

ProFauna Indonesia anser att utbildningsprogram för allmänheten är en viktig aktivitet för byinnevånare i områden nära fångstplatser för papegojor. En kampanj startade den 14 november 2002 med en dialog med Representanthuset, i Indonesien kallat Dewan Perwakilan Rakyat Daerah (DPRD), North Maluku Region. I den första dialogen, som engagerade fem medlemmar av ProFauna, deltog inte endast representanter från DPRD utan även andra officiella regeringsinstitutioner såsom Forestry Department (Skogsbruksdepartementet, övs. anm.) och dess lokalkontor, Tourism Department och andra icke regeringorganisationer. Den 28 november 2002 höll medlemmar av ProFauna åter diskussioner med DPRD, denna gång med DPRD från North Maluku Province. De gick smidigt och gav positiva resultat. DPRD och också andra lokala regeringar stöder ProFaunas rekommendation att stoppa papegojfångst på North Maluku. Regeringen antydde även att den skulle återkalla tillstånden för fågelleverantörer i Ternate-North

Maluku. Medlemmarna av Representanthuset och den lokala regeringen håller med om, att skydd av papegojor i deras hemvist kommer att medföra långsiktiga fördelar, särskilt för turismen.

Utbildning av skolelever

ProFauna Indonesias medlemmar i Ternate North Maluku genomförde också en kampanj med skolelever som målgrupp. Den 12 december 2002 samlade de SMU- och SMP- (Senior och Junior School) elever. Ungefär 450 elever såg filmen "Flying Without Wings", som visade resultatet av ProFaunas undersökning av handeln med papegojor i Indonesien. Filmförevisningen fick ett mycket varmt välkomnande av eleverna. De deltog i en session med frågor och svar på en mängd ämnen. "ProFauna får inte vara rädd för medlemmar av TNI (indonesiska armén, övs. anm.), som brukar ta med sig Malukus inhemska fågel till Java", konstaterade en elev, som var ursinnig över TNIs inblandning som ofta innebär att "souvenirer" som Malukus fågel tas med efter tjänstgöring på North Maluku.

Utbildningsprogram för byinnevånare

Under december 2002 genomförde medlemmar av ProFauna Indonesia utbildningsprogram för byinnevånare i fem distrikt på North Maluku; de var Obi, Bacan, Oba Selatan, Wasilei och Jailolo Selatan. Avståndet mellan varje distrikt är mycket stort, så att de måste färdas med båt från en ö till en annan. Båtarna rullar med vågorna från oceanen, som förbinder öarna på North Maluku, och gör alla som inte är vana sjösjuka. Man måste vara i god form och ha stor uthållighet för att genomföra detta program. Utbildningsprogrammet förlöpte väl, särskilt när ProFauna visade filmen "Flying Without Wings". Omkring 100 innevånare trängdes intill varandra i huset, som tillhörde ledaren i byn Kosa i South Oba District; för att se filmförevisningen. Ungefär 35 % av innevånarna i denna by är fångstmän av papegojor. De flesta av de fångade fåglarna skickas till en leverantör i Ternate City, som transporterar dem till flera fågelexportörer i Jakarta. ProFauna Indonesia har oavbrutet genomfört kampanjer i Indonesien för skydd av papegojor och utövar påtryckningar på flygbolag för att stoppa transport av papegojor för kommersiella ändamål. Dessutom uppmuntrar ProFauna Indonesia aktivt skogsvaktarna från Forestry Department (Skogsbruksdepartementet, övs. anm.) att göra konfiskationer för att stoppa olaglig handel av fridlysta papegojor. Många fridlysta papegojor beslagtogs men det slutar ofta med problemet att finna en plats för den konfiskerade fågeln. Det finns faktiskt inga anläggningar för återanpassning i Indonesien.

Regeringslöften att stoppa papegojexport.

ProFauna Indonesia uppmuntrar även Directorate General of Forest Protection and Nature Conservation i Forestry Department (Motsvarar väl ungefär Naturvårdsverket i Sverige) att uppmana regeringen att stoppa fångst och förbjuda export av papegojor, som tagits direkt från naturen. Under dialogen med ProFauna Indonesia, uppgav Mr Adi Susminato från PHKA, att han godkände ProFaunas rekommendation. Den Indonesiska regeringen har lovat att förbjuda export av papegojor tagna direkt från naturen samt att även förbjuda fångst av vilda papegojor.

Indiska halsbandsparakiter i Storbritannien

Av CHRIS BUTLER

PsittaScene, maj 2003

www.worldparrottrust.org

Översättning Dan Paulsen

Jag påbörjade under hösten 2000 en avhandling om populationsbiologin för indiska halsbandsparakiter (*Psittacula krameri*) i Storbritannien. Då jag började min doktorsavhandling hade det publicerats mycket lite beträffande denna art i Storbritannien. Det var känt att de hade börjat häcka under 1969 vid Southfleet, Kent, och att populationen sakta växte till 500 individer vid 1983 då arten accepterades av British Ornithologists' Union som en etablerad exotisk art. En undersökning av deras viloplats under 1996 konstaterade att populationen hade fortsatt att växa till 1500 individer. En mindre uppsats över den indiska halsbandsparakitens häckningsbiologi publicerades också, som konstaterade att arten hade låg reproduktionsgrad och att det endast producerades 0,8 ungar per bo i Storbritannien. Slutligen så har det publicerats några avhandlingar som utvisar att de brittiska fåglarna är en blandning av de två indiska arterna, *P. k. manillensis* (från södra Indien och Sri Lanka) och *P. k. borealis* (från norra Indien och Nepal). Halsbandsparakiter betraktas som allvarliga skadedjur för grödorna på den indiska subkontinenten och det finns en oro för att om den engelska populationen fortsätter att växa så skulle den kunna utgöra ett problem för grödor även i Storbritannien. Ytterligare en faktor att väga in är det faktum att arten börjar häcka tidigt i mars, vilket är betydligt tidigare än inhemska arter som häckar i håligheter och följaktligen skulle arten kunna utgöra ett hot mot dessa. Som en konsekvens av detta tyckte jag att det skulle vara intressant att utforska deras biologi ytterligare för att se om populationen skulle fortsätta att öka och om de skulle kunna ha en skadlig inverkan på inhemska arter och/eller grödor.

Då jag påbörjade min undersökning så inledde jag med att kartlägga artens utbredning i Storbritannien. Jag skickade ut en begäran om att få rapporter om iakttagelser av arten på några lokala e-post listor och jag erhöll ett antal svar. En reporter på The Evening Standard kontaktade mig och erbjöd sig att göra en artikel om parakiterna och be att folk skulle skicka sina iakttagelser till mig. Jag gick med på detta, ovetande om att tidningen var en av de större i Storbritannien. På kvällen den dag som artikeln publicerades blev jag överhopad av telefonsamtal och fick springa ut och köpa en telefonsvarare till mitt kontor. När jag återkom dagen därpå upptäckte jag att bandet i telefonsvaren var fullt!

När jag sammanställde de iakttagelser som folk rapporterat in samt rapporter från County Bird Recorders, kunde jag snart konstatera att artens utbredningsområde var betydligt större än vad som tidigare hade rapporterats. Arten förekom inte bara i själva

storlondonområdet utan hade även spritts ut till den omgivande landsbygden och häckade ca 13 mil från Oxfordshire. Dessutom fanns det såväl en betydande population på ön Isle of Thanet i Kent som en i Brighton i Sussex och en i Studland i Dorset.

Populationen vid Esher

Nästa fas var att börja räkna parakiterna. Jag besökte den mest kända av lokalerna, den vid Eshers rugbyklubb i Storlondonområdet, och jag upptäckte att den populationen hade ökat markant sedan 1996. Det fanns ca 3000 parakiter bara på denna plats under vintern 2000-2001! Sammantaget uppgick den totala populationen under senhösten och vintern 2000 till 4500 fåglar – tre gånger det antal som förekom under 1996. Populationen verkade öka med 25 % årligen. Detta tydliggjordes under de följande åren – antalet fåglar uppgick till 6000 under hösten och vintern 2001 och till 7500 eller fler fåglar under 2002.

Så vad var orsaken till denna exceptionella ökning? Under 2001-2002 så övervakade jag 70 bon av halsbandsparakiter i Storlondonområdet, ön Isle of Thanet i Kent och i Studland i Dorset. Häckningsframgångarna under denna period var avsevärt högre än vad som tidigare rapporterats; parakiterna födde upp 1.6 ± 0.3 ungar per bo. Denna reproduktionstakt är liknande den som rapporterats för Indien och Pakistan. Denna reproduktionstakt samt fåglarnas långa levnadsålder, upp till 34 år i fångenskap och avsaknaden av predatorer (varken sparvhök (*Accipiter nisus*) eller lärkfalk (*Falco subbuteo*) har lyckats fånga dessa parakiter, även om försök har iakttagits) verkar borga för att den indiska halsbandsparakiten kommer att öka i antal inom den närmaste framtiden.

Emellertid så ökar vissa populationer snabbare än andra. Medan den populationen som förekommer i Storlondonområdet ökar snabbt, växer den isolerade populationen på ön Isle of Thanet i Kent långsammare. Under 1996 räknades 299 parakiter vid deras viloplats i Ramsgate på ön Isle of Thanet. Under vintern 2000-2001 hade denna population ökat till 540 fåglar. Denna växer endast med 13 % årligen jämfört med populationen i Storlondonområdet, vilken växer med dubbelt så många fåglar årligen. En möjlig förklaring till detta kan vara att några av ungarna illegalt tas från bona varje år. När jag påbörjade mina studier av denna art så blev jag ganska förvånad över att se att flera av boträden på Isle of Thanet hade skårar inhuggna i stammen. När jag pratade med förvaltaren (Parks Manager) så bekräftade han att dessa skårar hade huggits ut i syfte att underlätta för avlägsnandet av ungarna, men att polisen aldrig hade ertappat de som var ansvariga för det. Det var lite uppseendeväckande att konstatera att boplundring inte endast förekommer i tropiska länder utan även i England!

Trots detta så fortsätter både populationen på Isle of Thanet i Kent och den i Storlondonområdet att växa. Teoretiskt skulle arten kunna utgöra ett hot mot inhemska hållbyggare som tornfalk (*Falco tinniculus*), stare (*Sturnus vulgaris*) skogsduva (*Columba oenas*), kaja (*Corvus monedula*) och gröngöling (*Picus viridis*) (som normalt återanvänder 20 % av sina gamla bohålor). Emellertid är parakiternas antal fortfarande för lågt för att det skall gå att använda the Breeding Bird Surveys enligt the British Trust for Ornithology. Detta innebär att eventuella observerade variationer bland populationerna för de arter som nämnts ovan inte kan bero på ökningen av parakiternas population.

Potential för negativ inverkan

Medan populationen fortsätter att öka, finns det utan tvekan en potential för att parakiterna skulle kunna ha en negativ inverkan på inhemska arter som häckar i håligheter. Emellertid, så misstänker jag att denna inverkan blir minimal, då indiska halsbandsparakiter endast aktivt försvarar sin bohåla mer än hela boträdet. Detta innebär att det kan förekomma häckande parakiter bara någon meter från ett starbo eller ett rede tillhörande kajor. En annan faktor är att varje inhemsk uppräknad art kan använda boplatser som den indiska halsbandsparakiten är mindre benägen att använda. Starar häckar i byggnader, till exempel (vilket parakiter i Storbritannien verka undvika). Tornfalkar, skogsduvor och kajor bebor håligheter som är för stora för parakiterna och en majoritet av gröngölingarna hackar ut en ny bohåla varje år.

Förutom parakiternas eventuellt negativa inverkan på inhemska arter, så skulle den indiska halsbandsparakiten även kunna utgöra ett hot mot grödor. Tidningen the Kingston Guardian rapporterade i oktober 2002 att parakiter hade decimerat skörden i en vingård vid Painshill Park i Surrey. Istället för det traditionella antalet om 300 flaskor av rosévin, så kunde personalen endast producera 500 flaskor då parakiterna hade ätit en stor del av den beräknade skörden. Men kommer fåglarna att sprida sig ut till den intilliggande landsbygden? En tes som är vida spridd i Storbritannien är att dessa fåglar är beroende av mat från fågelbord för att kunna överleva i landet. Det är troligen ej fallet. Fåglarna i Brighton i Sussex, överlevde under åtta år i det vilda innan de lärde sig att äta från fågelbord. När parakiterna slog sig ned i området Upper Norwood Grove i Storlondonområdet så tog det nästan 16 månader innan de lärde sig att äta från fågelbord. Det förefaller därför som om att fågelborden är till gagn för arten men inte nödvändigtvis en överlevnadsfaktor. Och parakiterna förekommer nu frekvent på landsbygden i Berkshire och Surrey där fågelbord är mera ovanligt förekommande. Sammanfattningsvis förefaller det som om att den indiska halsbandsparakiten kommer att öka i antal och utvidga sitt utbredningsområde i södra England. De har en reproduktionstakt som motsvarar den arten har i sitt naturliga utbredningsområde och de saknar naturliga predatorer. Även om de frekvent besöker fågelbord så förefaller det som om att arten inte är beroende av dem för sin överlevnad i Englands relativa milda klimat.

Allmänheten tycker om dem!

Det är troligt att den indiska halsbandsparakiten kommer att förorsaka mer skada på grödor i takt med att den ökar i antal. Dock så förefaller det som om allmänheten har en övervägande positiv inställning till denna introducerade exotiska art. Uppskattningsvis 8 personer av 10 som svarade till tidningen the Evening Standard uppgav att de uppskattade att se dessa ljusgröna fåglar med tropiskt utseende i sina lokala parker och trädgårdar. Den indiska halsbandsparakiten är här för att stanna i Storbritannien och många människor är förtjusta över detta faktum.

Forskning om guldparakiten kommer att bidra till dess överlevnad

Av GLENN REYNOLDS, Foto av ROSEMARY LOW

PsittaScene, maj 2003

www.worldparrottrust.org

Översättning Dan Paulsen

Vi har länge varit bekymrade över denna brasilianska art, som har lidit svårt av förlust av mycket stora delar av sitt naturliga utbredningsområde i regnskogen och samtidigt lidit skada på grund av att arten är mycket efterskattad på den illegala marknaden; så därför, i maj 1999 så startade vi vår WPT-USA 'Golden Conure Survival Fund'. Vi kontaktade Carlos Yamashita, som är Brasiliens ledande papegojbiolog och Yamashita har tidigare forskat på guldparakiten och dess behov. Han antydde att han var enträgen om att göra mer för att hjälpa till att bevara arten. Vi gav ut ett detaljerat förslag från dr Charles Munn III i augusti 1999 numret av *PsittaScene*.

Historia

Guldparakiten (*Guaroba guaroba*) är också känd som the Queen of Bavaria's Conure. Även om arten formellt sett ansetts som utrotningshotad sedan mitten av 1940-talet så har den aldrig formellt studerats då dess utbredningsområde ansågs vara så avlägset att den ansågs vara utom fara. Under tidigt 1970-tal så påbörjades konstruktionen av Tucuruí-dammen, vilken när den var färdigställd översvämmade 888 square miles av regnskog. Dammen framtvängde byggandet av två stora huvudvägar och medgav en mänsklig kolonisering längs dammens gränser. Längs den trans amasoniska huvudvägen så medförde omflyttningsprocessen att 100,675 hektar konsumerades. Längs gränsen till en annan väg som går parallellt med dammen på dess högra sida så högs ytterligare 311,025 hektar skog ned för att omlokalisera de personer som hade bott på områden som nu var översvämmade. Sjuttien procent av all den skogsskövling som har skett i Brasilien sedan 1997 har skett i den nordöstra regionen där guldparakiten har sitt hem och 13 % har skett sedan 1988. Detta har resulterat i en total förlust av 37 miljoner tunnland regnskog.

Det mest framstående hotet är det om skövling av regnskogen. Innan Tucuruí-dammen byggdes så ansågs området i den nedre delen av Tocantín bäcken vara bland de mest artrika och diversifierade områden i hela världen. Det uppskattades att 294 arter av inhemska fåglar fick flytta. Reservoiren som blev resultatet av byggnationen översvämmade 2875 kvadratkilometer regnskog. Det formades 1600 öar av topparna av de befintliga kullarna i området och alla dessa öar har skövlats hårt på sitt bestånd av skog.

Lokalbefolkningen säljer eller leasar gärna ut sin mark till företag som sysslar med skogsavverkning, dessa företag sågar ned allt i sin väg och ofta medför avverkningen att området avverkas så hårt att till och med de kvarvarande träden och buskvegetationen bränns.

På det sätt som skogen avverkas så förstörs fåglarnas boträd eller om de sparas så lämnas de oskyddade vilket ökar möjligheter för fångstmän; till yttermera visso så medför detta att de oskyddade träden ofta blåser omkull pga. av kraftiga vindar,

Området bränns för att underlätta för plantering. De områden som tidigare hade undermåligt näringsvärde i jorden, i vart fall avseende odling, bränns för att skapa näring åt jorden, men detta medför endast att jorden klarar några skördar innan jorden återigen utarmas. Bönderna är sedan återigen tvingade in i samma cykel av att flytta, hugga ned och bränna skog för att på nytt kunna plantera sina grödor.

Endast 5 % av området var avverkat innan dammen var färdigställd och dammen fylldes med vatten. Den förruttnande kvarvarande regnskogen under vattnet avger metangaser och koldioxid, vilket har ödelagt området som omger dammen. Kvaliteten på vattnet gör det nästan odrickbart och det har runnit ned i grundvattnet och förstört brunnar och källor i området runt dammen. Vattnet i dammen förnyas var 51 dag medan Caraipefloden floden har en förnysetakt av sju år. Förruttnelseprocessen har även medfört att ytan har täckts av akvatiska makrofyter som är kända för att underlätta för moskiters uppkomst. Området har blivit så infesterat av moskiter under mer än ett decennium att det blivit i stort sett omöjligt att bebo för människor och djur. Själva staden Paragominas, som ligger i själva hjärtat av regionen, är numera omgivet av ett ödelagt landskap. Under de sista åren så har 2/3 av stadens sågverk lagt ned verksamheten, vilket i sig kan indikera på att den lokala tillgången på timmer har helt enkelt tagit slut. Detta innebär att den skog som erbjuder mat för den lokala faunan troligtvis kommer att bli utplånad inom en snar framtid. De sociala förutsättningarna på landsbygden som klickad i gång denna skogsavverkning medför ytterligare ett hinder i guldparakitens kamp för överlevnad.

Beskrivning

Guldparakiten har en djup gul färg och har mörkgröna vingtäckare. Fjäderdräkten hos ungfåglar är liknande men med inslag av mörka gröna streck, för det mesta i nacken och på bröstet men kan på vissa individer förekomma var som på kroppen. Deras läte kan bäst beskrivas som ett långt och upprepat: keek, keek, keek. Jag skulle vilja beskriva deras fångslande personlighet som ett mellanting mellan den hos en hyacintara (*Anodorhynchus hyacinthinus*) och den hos solparakiten (*Aratinga solstitialis*). De är väldigt lekfulla och liknar clownen i sitt beteende

Den första perioden av forskning

En grupp av Guldparakiter upptäcktes nyligen en by av s.k. "sem-terras" bönder utan egen mark, som brukar erhålla anvisad mark att bruka under ett kontroversiellt jordbruksprogram som stöds av regeringen. Då området var helt isolerat och övergivet och med levnadsvillkor som var fruktansvärda då malaria hade trängt igenom och fanns i hela byn. Det var bara ren tur att ingen i Yamashitas team blev smittat av någon allvarlig sjukdom. Under den första studien så lokaliserade Carlos 13 aktiva bon inom ett område av 9 mils radie från Paragominas, alla bona fanns i områden där skogsavverkning förekommit och bona fanns på ett maximalt avstånd om 3 km från intakt regnskog i mindre områden. Detta innebär inte att områden där huvuddelen av träden har avverkats kan försörja en population av guldparakiter utan mera indikerar att de fläckvis förekommande områdena med skog intill har avverkats selektivt och

därför saknar kvarlämnade ensamstående träd som är tillräckligt grova för att fåglarna skall kunna nyttja dem. Som tidigare nämnts så är de ensamstående boträd som lämnats kvar i ett prekärt läge då de är känsliga för vindar och bryts ofta av vilket medför att flocken måste söka sig till ett nytt område för att hitta en passande häckningsplats vilket ju i sig exponerar flocken ytterligare för fler faror. Och då dessa boträd inte står inne i en skyddande labyrint i mitten av regns skogen så underlättar det utsatta läget på boträdet arbetet för fångstmän.

Fångst

Lokalbefolkningen har aldrig kompenserats för sin förlust av sitt land mer än vad som har nämnts tidigare. De har aldrig återhämtat sig vare sig finansiellt eller socialt och de är beredda att göra vad som helst för att kunna överleva. En del av dem har ägnat sig åt fångst av papegojor för att kunna försörja sina familjer. På grund av att fattigdom grasserar i denna region så är det förstaeligt att även fångst av fåglar för den illegala fågelmarknaden förekommer frekvent. Guldparakiter inbringar ett högt pris på marknaden och har fortfarande en hög efterfrågan. Deras skarpa färger gör att de är lätt att hitta dem på långt avstånd och man kan följa dem och deras klanliknande beteende gör att det är stor chans att en fångstman fångar flera fåglar vid ett och samma försök. Guldparakitens situation och framtid i det vilda kan i bästa fall beskrivas som prekär; det kommer att krävas modiga och uppfinningsrika bevarandeåtgärder för att tillförsäkra att åtminstone några klaner av denna art får möjlighet att fortsätta att leva och trivas i sitt naturliga utbredningsområde.

Skydd av boträd

Carlos har föreslagit att det används konstgjorda holkar och att vakter avlönas för att skydda kända häckningsplatser från fortsatt fångst. Bägge förslagen är genomförbara och skulle båda två med lätthet kunna implementeras under en kort tid i jämförelse med ex ett läger för ekoturism.

Ekoturism och köp av landområden

Ekoturism är en bevarandeåtgärd som har visat sig vara effektiv, när det utföres på rätt sätt. I fallet med guldparakiten så uppskattas artens sällsynthet och skönhet av ett brett urval av hängivna fågelskådare och naturentusiaster. Och trots den utbredda skövlingen av den primära skogen så härbärgerar dock den sekundära skogen som växer åter fortfarande en imponerad mångfald. På ett avstånd om 4 mil från Paragominas och under en tidsperiod om två timmar så såg en forskare från BioBrasil, Richard Hartley, fyra typer av papegojor inkluderande en grupp om fem guldparakiter, ett par av solfjäderspapegojor, flera par av grönvingad ara och ljusröd ara såväl som tre stycken kejsargamar och allt detta iaktogs i ett litet avverkat skogsområde.

Det finns en mängd inhemska reservat inom regionen. Medan skogsavverkning försiggår i visa områden så lämnas andra områden helt orörda av de stammar som bebor dem. Carlos är av den uppfattningen att den bästa bevarandemetoden måste vara att köpa upp skogsmark som har en population av fåglar och speciellt om området gränsar till reservat där skogsavverkning inte förekommer eller i vart fall är minimal. I teorin så kommer detta projekt att läggas upp efter den väldigt framgångsrika ekoturism platsen som BioBrasil har etablerat för att skydda en stor flock av hyacintaror i Piaui. 15 juni 1999 så köpte BioBrasil 2000 hektar mark bestående av torr tropisk regnskog för att skydda hyacinterna. Man kunde senare köpa ytterligare 2000 hektar som ett resultat av det överskott som verksamheten skapat. Från 1 maj 1999 till 15 augusti 1999 så var BioBrasil värd för ett antal vetenskapsmän, forskare, fotografer och ett TV-team från Fox-Family Chanel. Inkomsten från denna tid var ca \$ 14.000 varav hälften var ren förtjänst.

Samma strategi borde kunna fungera med guldparakiten i områden som har bedömts vara lämpliga och som har inköpts av WPT och BioBrasil Foundation. De mest användbara områdena bör vara de som kan nås via vanliga vägar eller via flodtransport från flygplatser. I praktiken så är Belem och Santarem troligen de två städer som är mest lämpade att fungera som flygplatser för de personer som önskar se skyddade guldparakiter.

Det första målen för detta projekt vara att leta efter och undersöka arten och lokalisera viloträd och boträd i området vid Cupim floden söder om Belem. Detta eftersök angav mera exakt deras viloträd i områden som var lättillgängliga, vilket skulle göra det möjligt för BioBrasil att lösgöra öronmärkta medel som för närvarande är låsta till två aktiviteter: En är inköp av mark d.v.s. områden som utgör artens habitat och den andra är att implementera en infrastruktur för ekoturism. För varje dollar som WPT bidrar med till för eftersök av viloträd, så är det möjligt att BioBrasil kan få tillgång till så mycket som 5-15 dollar av medel för att matcha detta och de tillkommande medlen skulle kunna avsättas till inköp av skogsområden och för att ordna ett system av permanent övervakning via vakter och uppbyggnad av ett enkelt läger som bas för ekoturism. De tillkommande medlen är strikt begränsade till inköp av skogsmark och kan inte användas för några grundläggande undersökningar. För att frigöra dessa medel så måste sökandet efter boträden vara framgångsrikt.

Möjligheten för WPT att frigöra fem till femton gånger så mycket medel bör göra detta projekt särskilt attraktivt, då det sörjer för att de medel som avsätts från början utgör grunden för att få till en framåtskridande och självförsörjande bevarandemetod för denna häpnadsväckande men okända art. Inkomsterna från ekoturismen skulle eventuellt kunna täcka kostnaderna från en året runt bevakning av de utmärkta vilo- och häckningsplatserna

Utbredning och storlek på den vilda populationen

Guldparakiter har sitt utbredningsområde fördelat i fickor utöver nordöstra Brasilien, söder om Amazonfloden, i östra Para regionen och norra Maranhão till den västra delen av Tapajós. Artens utbredningsområde har reducerats med 30% under de senaste 20 till 30 åren. Även om vår fältstudie inte ännu inkluderar en omfattande populations studie, så har Carlos uppskattat att så få som 2000 fåglar återstår i naturen och varnar för att deras antal med bestämdhet inte kan överstiga 3000 individer i vilt tillstånd. Utbredningsområdet för guldparakiten sträcker sig långt västerut in i Amazonbäckenet hela vägen till den högra banken av floden Madeira Rio i staten Amazonas; fåglarna har sitt utbredningsområde österut så långt som till Gurupi i staten Maranhão. Arten har anträffats i mycket högre täthet (nästan 10 ggr) inom ramen för det nu studerade området. Detta överlappar med det mest avverkade skogsområdet.

Dieten hos vilda fåglar

I vårt nu aktuella undersökningsområde så utgör fröna av *Croton matouensis*, vilket tillhör släktet Ricin, den substans som fåglarna mest äter. Frukten är likartad i storlek och utseende som ett grönt blåbär och frukten innehåller tre eller fyra frukter. Dessa frön äts normalt av alla större papegojor i regionen. Den yttre frukten är hård och det behövs en stark näbb för att öppna den och få fram fröna. Detta träd finns i överflöd och det fälls normalt inte för att nyttjas som timmer; därför är tillgången på mat inte ett egentligt bekymmer i detta speciella område. Carlos uppger att en flock av guldkaraktärer stannar vid ett träd tills alla frukterna är tagna, vilket tar ca tre dagar.

I Tapajós rapporterar Gil Serique att arten äter av Muruci frukten (*Byrosima crispa*) en bärliknande frukt som uppskattas väldigt av människor. Han har även observerat guldkaraktärer som åt mango i mangoträd, vilket är ett trädslag som är vida spritt över hela Brasilien. Acai (uttalas assai) är ett indianskt namn som betyder gråtande träd står även på artens meny och Serique beskriver dem som liknande Muruci frukten men Acai tillhör palmläktet Euterpe. Detta trädslag har blivit hårt exploaterat pga palmhjärtat och under de senaste 10 åren även för sitt järnrika fruktkött som säljs över hela Brasilien. Att äta dessa palmhjärtan har blivit något av en trend eller modenyck under de senaste två åren.

Frukten exploateras av byarna runt flodmynningarna och fröerna används normalt som gödningsmedel för grönsaker.

Häckningsbeteende hos guldkaraktär

Carlos har uppgett att vilda Guldkaraktärer är väldigt nervosa runt sitt bosträd speciellt då storleken på familjeklanen är större än sju till nio fåglar. Han har noterat en hel del aggression mellan framför allt äldre fåglar, vilket i sin tur kan indikera att detta är tidpunkten då äldre fåglar lämnar sina familjer för att forma sin egen klan. Han noterade att det fanns en hel del krossade äggskal i bohållorna och föreslår att det kan vara värt för uppfödare att, om möjligt, förflytta äggen av denna art till andra liknande arter som har bättre häckningsvanor.

DNA resultat

Den första fasen av vår studie, vilken utfördes i Paragominas i Para, utgick ifrån att söka hitta lokala aktiva och producerande boplatser och observera dem utifrån biologisk synpunkt. Vidare så önskade vi analysera blodprover för att bestämma graden av släktskap mellan medlemmar i olika klaner (klaner definieras som små grupper med besläktade individer ur olika generationer) som identifierats på specifika platser och sedan bestämma släktskapet mellan olika klaner. Under de första sex månaderna så lokaliserade Carlos 13 aktiva platser. Vid det senaste tillfället jag hade kontakt med Carlos så hade han fångat 22 adulta (vuxna) fåglar för att ta DNA prov från dem. Det är ingen tvekan om att behovet är stort för att fånga och ta prover av många fler fåglar. Så här långt har resultaten av DNA testerna angett att fåglarna inom en klan nästan alla tillhör en och samma familj bestående av flera generationer, och att många fåglar som fångats från flera olika klaner är mycket nära besläktade. Carlos har uppgett att graden av släktskap är mycket högre än vad man kunde förvänta sig av en art som är spridd i grupper över ett geografiskt område. Detta skulle kunna innebära stora problem för denna art om det inte vidtages åtgärder omedelbart. Vad som mer är intressant bland Carlos resultat är att han ofta finner en obesläktad ung hona som hjälper till, inom klanen.

Resultatet av de genetiska testerna så här långt, anger att alla fåglar inom en grupp är besläktade med undantag av en ung obesläktad hona. Detta förändrar totalt det sätt på vilket fågelhållare borde betrakta guldkaraktären. Vad som tidigare har misstolkats som varande ett flockhäckande beteende är alltså feltolkat. Detta är inte flockar av obesläktade fåglar som producerar parallella kullar av ungar i ett gemensamt område. Utan det är en familjeklan ur flera generationen av besläktade fåglar, som delar på, en och samma bohåla, arbetet med att skydda boet, och troligen med att hjälpa till att mata upp flera på varandra följande kullar som föräldraparet har lagt. Bohålor som anträffats har haft en diameter varierande mellan 30 till 45 centimeter och med ett djup om upp till 4,5 m.

Uppfödning i fångenskap

Jag har inspekterat flera stora uppfödare av Guldkaraktärer runt hela världen och jag har funnit att den normala åldern för den första framgångsrika häckningen i fångenskap är mellan sex till åtta år. Detta förefaller vara en mera rimlig ålder att förvänta att guldkaraktärer skall häcka vid än de två till tre år som så många uppfödare i USA hävdar, när de försöker sälja ungar från sina häckpar. Vår undersökning i denna delen av Brasilien har avslöjat en dramatisk nedgång i primär regnskog, vilket i sin tur har påverkat hundratals arter av fåglar, däggdjur, reptiler, amfibier och fiskar. För att hjälpa guldkaraktären, som vi har valt till vår galjonsfigur för detta område, så måste man hjälpa alla de arter som påverkats. Vidare så kan den hjälp som ges till guldkaraktären medföra en uppgång i ekonomin i detta område, vilket skulle kunna leda till att reducera antalet incidenter vad avser illegala fångster av fåglar från bosträden som avsätts på den illegala marknaden och minska skövling av regnskogen. Traditionellt sett så är det bästa sättet att hålla kontroll på en art i fångenskap att föra en stambok. Det finns en existerande stambok för guldkaraktärer, men den har dock inte publicerat något material sedan januari 1998. Den senaste upplagan av stamboken anger ett antal om 804 guldkaraktärer i fångenskap över hela världen och där vissa uppfödare håller så många som 50 individer. Som en grundregel skulle jag vilja anse att det finns ytterligare minst en fågel i fångenskap jämfört med det antal som är upptaget i stamboken. Så mot bakgrund av detta antagande så skulle hela den totala populationen i fångenskap kunna uppgå till 1600 individer.

Guldkaraktärer verkar vara produktiva när de väl startat att häcka. Överlag så lägger ett par 4 ägg och kan ha upp till tre på varandra följande kullar per år. Mitt par la sin första kull vid en ålder av fyra år. De la tre på varandra följande kullar om sex ägg men inga ägg var befruktade. Jag har funnit dem att vara nervösa och mycket benägna att skydda sin holk trots att de är fångenskapsuppfödda och är mycket vana vid mig. Vid mina iakttagelser har jag funnit att en hona kan undvika att äta eller dricka, om detta är nödvändigt, för att skydda sina ägg. Paret kastar sig in i holken när jag kommer in i rummet. På grund av detta så har de en tendens att spräcka eller krossa sina ägg. Jag fann att mitt par krossade alla sina ägg i deras första få kullar. Jag använde ett av äggen från en tredje kull för att göra en avgjutning för att sedan kunna göra keramiska ägg. Vidare så konstruerade jag en holks som gör att de förhindras att hoppa direkt ned på äggen. Vilda guldkaraktärer använder en mycket djupare bohåla men denna holk verkar passa bra för mitt par. Jag ersatte

de nästa kullarna av ägg med keramiska ägg. Påföljande år så ruvade de sina ägg utan att krossa dem. Jag har noterat en avsevärd viktminskning hos honan medan hon ruvar. Carlos föreslår att fångenskapsuppfödning av guldparakiter kan visa sig vara mer framgångsrik om ungfågeln lämnas hos sina föräldrar under flera år för att simulera artens instinktiva beteende. Det skulle även kunna visa sig vara framgångsrikt att simulera detta beteende efter de första åren genom att tillföra en ung obesläktad hona.

Hur du kan hjälpa till

Dr. Charles Munn III har förutspått att det kan komma att krävas så mycket som \$15 000 till \$20 000 per år under de nästa kommande åren för att rädda denna art och dess naturliga habitat. Så här långt går det bra, men vi behöver kontinuerligt stöd från grupper och enskilda. BioBrasil är intresserade av ekoturism i detta område. Pengarna som WPT avsätter för att kartlägga boträd utgör en god möjlighet till att lösgöra medel hos BioBrasil; så därför är varje summa stor eller liten mycket välkommen.

Tala med din lokala fågelklubb

Om du skulle vilja hjälpa till men inte kan göra det som enskild så tala med din fågelklubb. Om din klubb lämnar bidrag till bevarandeåtgärder så sätt upp WPT-USA Golden Conure Survival Fund på listan för deras nästa bidrag..

Köp T-shirts

T-shirts med Guldparakiter som motiv på framsidan har blivit en storsäljare och detta har resulterat i en avsevärd inkomstkälla för fonden. Att köpa en t-shirt är ett sätt att hjälpa till på med endast en mindre summa som investering.

Köp ett tryck

'Golden Conures' av den världsberömda naturmålaren Grant Hacking, har blivit ikonen för WPT i USA. Hans tryck på kanvasduk är spektakulära. Vi har erbjudit tryck för över ett år nu, vilket har inneburit ett stadigt inflöde av inkomster för vår fond. Vi har många tryck kvar och har just släppt 20 st "enhanced artists proofs". Alla inkomster från denna försäljning går direkt till fonden. Du kan beställa guldparakitsaker eller göra en donation via: World Parrot Trust-USA, P.O. Box 353, Stillwater, MN 55082, Phone (1) 651-275-1877, Fax (1) 651-275-1891 eller World Parrot Trust-UK, Glanmor House, Hayle, Cornwall TR27 4HB, Phone (44) 01736 751026, Fax (44) 01736 751028 www.worldparrottrust.org

Psittascene maj 2003

www.worldparrottrust.org

Bokrecension:

The Birdie Cookbook

Att kunna skapa näringsrik mat som uppskattas av våra papegojor var Ellen Gybergs mål när hon gav ut The Birdie Cookbook tidigare i år. Denna 12 sidiga folder är full av intressanta idéer hur man kan variera fåglarnas diet på ett underhållande sätt. Recepten är snabba och lätta och mycket amerikanska. Till exempel så kan du baka ett snabbt bröd till dina fåglar genom att använda ett paket av majsmjöl, squash, och en frusen mix av majs bönor och pepparfrukter. Man blandar helt enkelt alla ingredienserna och håller sedan smeten i en långpanna och bakar i 25 minuter. Denna lilla folder ger också tips på hur man bakar sötpotatis och muffins på pellets, spaggetti för fåglarna, French toast för fåglarna med mera. Foldern startar med lite information om hur man utfodrar sin fågel och farorna med att använda en diet på bara fröer. Den varnar för att grus egentligen är giftigt för fåglar och bör aldrig ges då det innehåller bly. Jag håller inte med och det gör säkert inte heller fåglarna i Australien, som riskerar sitt liv för att ta grus från vägarna. Den populära myten om att aror lever i 80 år upprepar sig. Sanningen är att få har levt längre än 60 år – R Low. Du kan köpa boken till ett föreslaget pris om \$4 från: Ellen Gyberg, 5116 Tehachapi Way, Antioch, Ca 95531, USA, eller beställ via e-post:

Birdiecookbook@hotmail.com

Tidningen Australian Aviculture -Index på CD-ROM

Australian Aviculture är ett månadsmagasin med betoning på de australiensiska arterna. Under de 50 åren som förflutit sedan tidningen första gången gavs ut 1947 så har det publicerats oräkneliga artiklar om australiensiska papegojor. Dessa kan nu bli lättillgängliga även om du aldrig har sett en enda tidning. Förra året gjordes en CD-Rom där man utgav ett index för alla artiklarna. Index är uppbyggt av 36 kapitel med avsnitt som voljärer, uppfödningresultat, sjukdomar och utrustning. Varje kapitel har sex avsnitt: Ämne, artikel, författare, ämne och sida. Den sjätte är för att beställa en fotokopia av artikeln. En A4 sida som utgör två sidor ur tidningen kostar 20 cent plus två australiensiska dollar för flygpost. Även om andra tidningar har gett ut index så är detta enligt mitt förmenande den första fågeltidningen som gör så i form av en CD Rom. Det kommer att vara värdefullt för fågelhållare och forskare över hela världen och den kan köpas från Ian Grant, 242 Civic Parade, Altona 3018, Victoria, Australia, pris endast AUD\$13 inkluderande avgift för flygpost.

Dominicaprojektet

Av LARS LEPPERHOF, Schweiz

PsittaScene, maj 2003

www.worldparrottrust.org

Översättning Bo Gerre

I april 2002 hade jag möjlighet att besöka en av öarna i Windward Islands i Karibien, Dominica. Denna ö av vulkaniskt ursprung är i många avseenden unik. För papegojmänniskor är den mycket välkänd för sina båda endemiska amasonarter, Jacon eller blåhuvad amason (*Amazona arausiaca*) och sisserou eller kejsaramason (*Amzonia imperialis*). Det blev möjligt för mig att ansluta mig till Dominicas fältteam med Stephen Durand på dess dagliga utflykter in i de båda amasonernas unika utbredningsområde.

Dominicaprojektet har under några år följts och stötts av Dr. Paul Reillo vid Rare species Conservatory Foundation. Han satte mig i kontakt med Forestry and Wildlife Division i Roseaus Botaniska Trädgård, vilken till slut gav mig tillstånd att ansluta till fältteamet. WPT Canada ger Dominica projektet starkt stöd. Dr. Reillo har redan beskrivit detta och Sandra Metzger från WPT Canada har även skrivit om det i tidigare nummer av *PsittaScene*. Jag kommer därför endast att ge några få intryck.

Jag hade underbara möjligheter att iakttaga båda arterna. Varje morgon för vi i bil från Roseau till Morne Diablotin på norra delen av ön. Växtligheten förändrades plötsligt, när vi körde upp för berget från den västra kusten, där det var torrare och växterna hade mer medelhavscharakter. På Morne Diablotin, i amasonernas utbredningsområde, fanns en unik urskog med trädorbunkar, enorma träd som Chatanier (*Sloanea caribaea*) och Gommier (*Dacryodes exelsa*), båda normalt täckta av såväl epifytiska växter såsom orkidéer, anthurium, gusmania och bromeliacéer som av epifytiska ormbunkar. Dessa enorma, otroligt imponerande träd används av amasonerna som botråd. Sisserous fördrar hål, som täcks av epifyter. Jag skulle aldrig ha kunna finna bona, om inte fältteamet hade visat mig på dem. Jacos lägger vanligen två eller ägg och föder ofta upp två ungar. Sisserou lägger ett ägg, vilket är unikt för amasonfamiljen.

Till skillnad från Jacon godtar Sisserou aldrig mänsklig civilisation. De lever endast i orörda, avlägsna regnskogar. Jacos tycker om att äta på plantager och de till och med häckar i höga träd mellan plantagerna. Nuförtiden skyddar bönderna fåglarna trots det faktum, att de förstör deras frukt. Människorna i Dominica är stolta över sina amasoner. Mina första iakttagelser var av flera jacos, som letade föda i buskar och trädtoppar vid Picard River Gorge, och gjordes från Syndicate Trail. Där var också två par kejsaramasoner; de smala grenarna böjde sig, när de tunga amasonerna klättrade längs dem för att ta frön eller frukt. Vi tillbringade många timmar i den mest spännande skogen med att observera bon för att registrera aktiviteter. Under april 2002 verkade det som om regnperioden fortfarande pågick och häckningssäsongen försenades. Där var föga aktivitet. Fältteamet (Stephen Durand, Randolph Winston och Matthew Maximea) har arbetat många år (de började 1981 med att räkna fåglarna) i skogen med att dokumentera detaljer om häckning och uppträdande samt räkna papegojor. Ganska nyligen anslöt sig Paul Reillo till dem.

Det är lätt att skriva om undersökningar i Dominicas skog men det är mycket svårt att arbeta på fältet. Jag hyser stor beundran för alla skogvaktare (forest officers), som arbetar i skogen; de är så hängivna och arbetar så hårt under svåra villkor. Ibland måste man klättra horisontellt och hålla sig i grenar och trädstammar men på högre höjder blir trädorbunkarnas stammar taggiga...

I de botaniska trädgården i huvudstaden Roseau finn högkvarteret för Forestry and Wildlife Division. Chef är Mr. David Williams. Trettio procent av Dominica är fridlyst genom nationalparker. Detta är ett enormt område. Många välutbildade skogvaktare undersöker parkerna och sköter om Dominicas vilda djur. Det finns ett bevarandecentrum för papegojor i den botaniska trädgården med ett par kejsaramasoner och flera par jacos. Det är av yttersta vikt att innevanarna på Dominica kan få se dessa fåglar (kejsaramasonen är nationalfågel, vilken även finns på flaggan) i mycket välskötta voljärer. Rare Species Conservatory Foundation betalar för förbättringar av voljärerna och för all mat. Mr Lenis Bruno är föreståndare. Han arbetar där varje dag och voljärer och fåglar är i gott skick. Bestånden av jacos och sisserous var mycket små efter 1979, när orkanen David hade inträffat. Det fanns vara mellan 20 och 50 sisserous kvar. I dag antar man att det finns 150 till 200 sissrous och troligen åter cirka 800 jacos. Detta blev endast möjligt genom det högst effektiva projekt, som fastställdes av Dominicas regering. Det är endast på grund av detta faktum, som det är möjligt att ha ett långsiktigt projekt. På så sätt kan det inte dö, när en organisation slutar att ge sitt stöd.. Det är inte något som en utländsk organisation tagit initiativ till; det är ön Dominicas projekt. Det borde vara på detta sätt som projekt organiseras och stöds. Det är mycket ovanligt, att någon som Dr. Paul Reillo konsekvent stödjer ett projekt under så många år.

Huvudändamålet är att undersöka bestånden och det fridlysta området. Efter alla dessa observationer blev det möjligt att köpa mark av privata ägare, mark som är av stor betydelse för amasonarterna. Det är möjligt för fåglarna att röra sig genom bergig regnskog från Morne Diablotin till Morne Trois Pitons nationalpark i söder. Båda amasonerna försvann från Morne Trois Pitons efter orkanen men jacos tog efteråt mycket snabbt över. För sisserou dröjde det 20 år innan skogvaktarna åter såg sisserou i detta område! På Dominica kan man finna den enda orörda karibiska regnskogen i hela regionen med många endemiska växt- och djurarter. Man kan dricka vatten direkt från floder och ur kranen. Där finns ingen nedsmutsning av miljön. Under mina resor runt ön frågade jag olika människor som exempelvis busschaufförer, bönder om deras papegojor. Alla kände mycket väl till dem och fann nöje i att tala om dem. Jag kände, att de hade ett personligt intresse av att skydda dem.

Tillägg: Enligt Dr. Paul Reillo slutade år 2002 mycket bra. Fältteamet kunde till exempel iakttä två sisseroupar som födde upp ungar. Flera häckningsaktiviteter kunde observeras på Morne Diablotin senare under året. Dr. Reillo är optimistisk för häckningssäsongen 2003 på grund av det goda tillståndet hos skogen och boträden.

Rapport från våra Europeiska representanter

PsittaScene maj 2003

www.worldparrottrust.org

Översättning Dan Paulsen

Sverige

Dan Paulsen and Bo Gerre

Under några år på nittioalet så arbetade vi tillsammans i styrelsen för Svensk Fågelhobby som sekreterare (Bo) och ordförande (Dan) och detta arbete har varit en gemensam grund att stå på för oss när vi åtog oss uppgiften att vara svenska representanter för WPT. Det började med att vi översatte artiklar ur PsittaScene för publicering i den svenska medlemstidningen Fågelhobby där Dan tidigare fungerade som papegojredaktör. Så när WPT:s ordförande Michael Reynolds frågade om vi kunde vara intresserade av att fungera som svenska representanter för World Parrot Trust så accepterade vi. Dan har sedan en tid varit kontaktperson och Bo har hjälpt till på olika sätt, bland annat i översättningsarbetet av PsittaScene. För att kunna möjliggöra för presumtiva medlemmar att betala i svensk valuta så ansökte vi om ett postgirokonto hos Postgirot. Detta konto skulle även möjliggöra överföring av inbetade medel till huvudkontoret i England. Efter nästan ett år med många kontakter och bekymmer med Postgirot så erhöll vi slutligen kontot 400 81 84-6 som nu har tagit emot medlemsavgifter sedan en tid tillbaka. Vi bemannade ett "WPT-bord" vid Riksförbundet Svensk Fågelhobbys kongress i oktober förra året i Göteborg och vi är mycket tacksamma för det utmärkta material som Karen Whitley försåg oss med.

På kongressen erhöll vi ett dussin nya medlemmar. Tack vare redaktören för Fågelhobby har vi haft möjlighet att sprida artiklar och information om WPT i tidningen Fågelhobby. Vi har hittills översatt i stort sett det mesta i PsittaScene upplagan för november 2002 och februari 2003 och vi kommer att fortsätta med detta för att underlätta för svenska medlemmar och andra läsare av PsittaScene som kan ha nytta av en svensk översättning. Vi har nyligen avslutat översättningen av en svensk medlemsfolder som snart kommer att finnas tillgänglig. Vi har även fått möjlighet att ha en blänkare i Fågelhobby under resten av året där vi informerar om fondens syften och det arbete som utföres och hur man kan bli medlem. Vi skulle vilja ta detta tillfälle i akt att uppmana befintliga skandinaviska medlemmar att informera andra papegojentusiaster om WPT och uppmana dem att bli medlemmar.

Benelux

Ruud Vonk

Vi började entusiastiskt under 1990 med en dam och ett bord som monter och vi besökte papegojställen i Holland till en början. Efter 2 år så grundade vi vår WPT-Benelux avdelning i Antwerpens Zoo.

Vi började med medlemsregistrering i Holland och Belgien och med att översätta PsittaScene och översättningen skickas ut med tidningen samt ytterligare ett medlemsblad på holländska som något extra för medlemmar. Under 1995 så donerades en gammal buss till WPT-Benelux. En konstnär lyckades med att måla papegojor och blommor över hela bussen. Detta målningsarbete involverade ett socialt projekt med ett ungdomsfängelse som förströelse och för att få utlopp för kreativitet. Men efter att ha rest runt i Holland och Belgien så var vi tvungna att ge upp, det blev för dyrt med att underhålla bussen med drift och avgifter för en lågbudgetorganisation som WPT-Benelux.

En belgisk tryckare, som är WPT medlem, erbjöd sig att trycka några affischer åt oss och vi designade en professionell informationskärm innehållande 12 planscher om fondens arbete.

Vid vårt tionde Papegojsymposium så firade Beneluxavdelningen detta med att ge ut en bok om 614 sidor innehållande tidigare föreläsningar under 10 år och specialartiklar från välkända fågelhållare.

Bidrag från "papegojkonstnärer" som Erik Peake, David Johnston och Frans van de Ven med fyrfärgsbilder i mitten av boken var enastående. Vi har översatt WPT:s folder om WPT Highlights och foldern Happy Healthy Parrot. Till ön Bonaire tryckte vi upp en speciell version för deras barbadensisprojekt som beskrevs i februari numret av PsittaScene. Bonaire var en tidigare holländsk koloni och en stor del av befolkningen talar holländska. En av höjdpunkterna beträffande bevarande av papegojor för WPT i verkligheten utgivningen av "The Parrot Action Plan" där WPT-Benelux bidrog med €1,450 till tryckning. Våra ansträngningar beträffande den globala WPT åtgärden "Stop the Import of Wild-caught Birds" resulterade i 2000 namnunderskrifter till vår petitionslista och vi har stöd från 'Royal Dutch Protection of Animals'. Vi arbetar fortfarande med uppslaget att samarbeta med lokala veterinärer.

Under det åttonde papegojsymposiet som avhölls på Antwerpens Zoo fokuserade vi speciellt på projektet för Lears ara. Vår talare i detta ämne var Charles Munn, som givetvis, bidrog med en föreläsning om projektet för Lears ara. Vi arrangerade en speciell pressträff, ett lotteri (se bilden) och sålde palmer där behållningen gick till papegojor. Vi kunde slutligen överrätta en check till Charles Munn om €6,000 till projektet. Under 2003 är vi återigen aktiva i projektet för Lears ara. Vi har skrivit en väldigt intressant artikel om 4 sidor A4 och detta tillsammans med ett superbt foto av en Lears ara i sin naturliga miljö (från Jamie Gilardi) erbjuder vi som ett speciellt erbjudande till papegojövningar i Holland och Belgien att publiceras i deras medlemstidningar och i gengäld önskar vi erhålla donationer till projektet. Tillsammans med vår WPT diabilserie hoppas vi på att kunna fokusera på att samla in ett avsevärt belopp för Lears ara fram till tidigt under 2004.

Italien

Cristiana Senni

Då det endast finns tillgång till ett fåtal bra källor om papegojor i Italien och endast en minoritet av befolkningen behärskar andra språk väl, så fokuserar WPT:s italienska gren på att erbjuda information om vilda papegojor och om papegojor i fångenskap. Det faktum att Internet används mycket mera idag än för några år sedan har hjälpt till mycket. Det finns nu flera bra hemsidor och e-postlistor ur vilka intresserade kan söka råd och få information. Genom de italienska WPT medlemmarna och genom den italienska e-postlistan har jag fått många underskrifter för uppropet om att skriva under för att förbjuda import och försäljning av vildfångade fåglar. Nyligen så bidrog Italien med 1500 underskrifter och jag är väldigt tacksam över bidraget från alla de som hjälpte till. Alfonso Filippi, en aktiv stödare av WPT har designat det klistermärke som WPT säljer som lyder No Import. Vi hoppas verkligen att de europeiska medlemmarna kommer att gilla detta klistermärke eller "sticker" och att ett stort antal kommer att beställas, då detta utgör ett stort stöd till kampanjen mot försäljning av vildfångade fåglar. Importen av vildfångade fåglar är en av de frågor som berör mig mest och frågan är nästan helt okänd bland den breda allmänheten, vilket också beror på att när handel med exotiska djurarter nämns i media så härrör det oftast till den illegala handeln, med oftast ingen hänvisning till effekten av den legala handeln med exotiska djurarter. Givetvis är den illegala handeln en viktig fråga men det är ju egentligen en fråga som inte kan kontrolleras av köparna av sällskaps papegojor då det oftast är helt omöjligt att kunna få reda på om en fågel har importerats legalt eller ej. Och på grund av detta

blev jag glad när jag fick möjlighet att delta i två naturprogram där jag pratade om handeln med vildfångade fåglar och visade en del bilder angående fångsten.

Vi har distribuerat ca 7000 Happy Healthy Parrot foldrar och dessa har tryckts i Italien och alla artiklarna av PsittaScene översattes för våra medlemmar. Förra året så organiserade Lori Samarelli en WPT dag för skolklasserna i det högstadium där hon undervisar. Se artikeln i PsittaScene maj 2002. En grupp av elever ombads att forska om bevarande av papegojor och förbereda att senare tala om detta inför sina skolkamrater. Jag skickade till dem planscher, foldrar och videofilmer om fångst av fåglar. Detta år kommer en grupp av högstadieelever från hela provinsen att träffas 30 april under en utomhusdag där temat är konst. Lori har organiserat ett stånd med fokus på miljö och detta delas av WPT och Greenpeace och där kommer vi att erbjuda information och vi hoppas att kunna erhålla många fler underskrifter för kampanjen mot handel med vildfångade fåglar.

Schweiz

Lars Lepperhoff

Den schweiziska delen av WPT har funnits sedan 1995. Den är väl integrerad i den schweiziska organisationen Exotis vilket utgör den huvudsakliga organisationen för personer som håller fåglar i fångenskap i Schweiz. I varje nummer av Gefiederte Freund som utges av Exotis, så har en eller två sidor reserverats för nyheter från WPT och ibland finns artiklar om fondens projekt. Detta uppmanar folk att bli medlemmar. För att nämna något så donerade nyligen en skolklass 1100 franc då de ville hjälpa papegojor i det vilda. De var särskilt imponerade av dominicaprojektet. Barnen, som är 9 år gamla, blev intresserade av papegojor genom sin lärare fröken Daria Nold som har en maximilianpapegoja (*Pionus maimiliani*) som heter Mäxi. Fröken tar den lyckliga papegojan med sig till skolan varje dag. Fågeln flyger fritt i skolsalen och besöker barnen. Han gnager till och med på deras läxböcker och på pappersark! Daria Nold meddelar hur förvånande det var att se hur fascinerade barnen var av papegojor och hur spännande de tyckte det var att få lära sig mer om dem. En del av barnen kunde till slut identifiera upp till 50 st olika papegojor utan att ta fel! Barnen var mycket bekymrade över situationen för många papegojarter. Därför så började de tillverka kort som de målade och sedan sålde. De gjorde även en papegojteater och sålde kakor. Aktiviteterna pågick under 5 månader. Barnen förlorade aldrig sin entusiasm och Daria Nold behövde aldrig motivera dem. WPT:s schweiziska gren uppskattar verkligen denna donation. Vi har fördelen av att ha en tillverkare av voljärer i Schweiz som engagerar sig i bevarandeåtgärder. Herr Rolf Senn bygger rymliga och måttbeställda voljärer för inomhusbruk. Att äga en voljär är inte bara ett privilegium för personer som har en trädgård; det finns möjligheter att även ha en fin voljär i en lägenhet. WPT:s schweiziska gren stödjer detta då det exempelvis erbjuder ett amason par eller ett par av gråpapegojor tillräckligt med utrymmer för att leva. Rolf Senn ger råd till sina kunder på ett bra sätt och lär ut en hög standard för hållandet av papegojor. Varje kund som köper en voljär av Rolf Senn blir automatiskt medlem i WPT. Vi är väldigt tacksamma gentemot honom för detta innebär att vi kan öka snabbt. Många bestämmer sig efter ett år att de vill fortsätta sitt medlemskap. Den huvudsakliga orsaken till varför den schweiziska grenen av WPT är en sådan framgång beror på att hela tidningen översattes till tyska av fru Franziska Vogel vilket innebär att "PsittaScene" kan läsas i hela den tyskspråkiga delen av världen. Ett stort tack till henne för hennes tidskrävande bidrag. Kontinuiteten av denna översättning i vårt land under nästan 9 år medverkar till att vi får nya medlemmar. Schweiz importerar inte fåglar (eller ibland endast ett litet antal). Folk köper papegojor direkt från uppfödare och väldigt sällan genom djuraffärer som normalt inte säljer papegojor. Därför är situationen ganska bra jämfört med andra länder.

Nyheter från PsittaScene

PsittaScene maj 2003

www.worldparrottrust.org

Översättning Dan Paulsen

Gulskuldrad amason på ön Bonaire

Den gulskuldrade amasonen (*Amazona barbadensis*) är listad på CTES lista A (motsv av EU:s Rådsförordnings lista A) och denna art är klassificerad som sårbar till hotad av utrotning. Det finns flera isolerade vilda populationer och dessa återfinns på fastlandet i Sydamerika i Venezuela och på en samling av närliggande karibiska öar. Den karibiska ön Bonaire som tidigare var en holländsk koloni har en av dessa populationer och under denna sommar kommer jag att finnas på ön för att försöka studera den vilda populationen där. Detta har endast kunnat bli möjligt genom det generösa stödet från WPT. Både den amerikanska och engelska delen av Amazona Society och the Parrot Society UK.

Det finns endast ca 400 vilda individer av denna art på Bonaire och fångst av ungar från bohålor tros ha en stor negativ inverkan för att hålla artens antal nere. Fångst av fåglarna är givetvis olagligt och fåglarna har varit skyddade genom lag sedan 1952. Trots detta så finns det fler av dessa amasoner som lokalt kallas för Loras, i fångenskap än vad det finns i det vilda på ön. Förra året gavs det en amnesti över hela ön som gällde alla fåglar i fångenskap. Öbor som uppgav att de hade en fågel fick den ringmärkt med en unik ring. Samtidigt bedrevs en kampanj för att öka medvetandet hos öborna för denna art och detta inkluderade en donation av foldern Happy Healthy Parrot som gavs ut till alla ägare av en Lora och detta organiserades av Ruud Vonk (WPT Benelux förmyndare) Nu riskerar personer som har en omärkt fågel att få böta ett högt belopp. Detta år hoppas regeringen på att man skall kunna köra en uppföljningskampanj som inriktar sig på de risker som personer utsätter sig för om de nu köper en illegal fågel men även att lyfta fram att de vilda fåglarna är något som alla borde vara stolta över. Jag hoppas att kunna lämna mer information om kampanjen och om hur fåglarna mår nästa gång jag skriver.

Större Vasapapegoja

Det första motet av det europeiska bevarande- och uppfödningprogrammet för den större Vasapapegojan kommer att avhållas i Leipzig i Tyskland den 1 november i år. Den kommer att avhållas i anslutning till en stor fågelutställning, VZE som pågår 1-2 november. Mer information kan erhållas från Jorg Asmus, fax nummer 0049 179 3366 86031.

Uppdatering beträffande fågelsjukdomar

Beroende på varifrån du kommer så kan du ha oro för det senaste beträffande fågelvirus, både vad avser dig och din fågel. Och uppföljningen från vår senaste uppdatering i PsittaNews är för det mesta till det bättre när det rör Newcastlejukan. Det har rapporterats om nya fall i New Mexico och Texas i USA, vilket skulle kunna indikera en spridning österut från de större utbrotten i Kalifornien. Emellertid var tydligen dessa utbrott hanterade på ett snabbt och effektivt sätt och någon större spridning har ej upptäckts i någondera av staterna. Med lite tur, så skulle det värsta kunna vara över och som detta diagram visar så har det varit väldigt få utbrott de senaste månaderna. Över 3.5 miljoner fåglar har avlivats, i huvudsak kycklingar. Men innan detta utbrott av denna sjukdom är över så uppmanar vi fågelägare att iaktta rutiner som innebär att era fåglar inte skall riskera smittas av andra fåglar. Som många fågelägare i östra USA nu är medvetna om så har en dödlig fågelsjukdom kallad West Nile Virus gått illa åt bland de vilda fåglarna med stor dödlighet och denna sjukdom har fram till nu förorsakat över 200 dödsfall bland människor. Detta virus bäres av myggor och anses vara speciellt starkt verkande för kråkor och deras artfränder. Om man väger in det antal papegojor som inhyses utomhus i de sydöstra staterna och det faktum att viruset hittills endast har påvisats bland ett väldigt litet antal papegojor så verkar det mindre troligt att detta virus skall utgöra ett allvarligt hot mot fångenskapshållna papegojor.

För de som håller kråkor, skator och nötskrikor och närbesläktade arter bör överväga att installera insektsnät och myggfällor för att skydda sina voljärer och de kan även överväga att kontakta sin veterinär för att efterhöra vilket skydd en vaccinering av de egna fåglarna skulle innebära. Det antas att denna sjukdom kommer att vara fullt etablerad bland de vilda fåglarna längs den amerikanska västkusten vid denna sommars slut.

I Holland och Belgien har ett utbrott av fågelinfluensa förorsakat en spridd oro för både människor och fåglar. Denna fågelinfluensa har uppenbarligen spridits från vilda gäss till höns i Holland. Ett snabbt ingripande av myndigheterna verkar ha stoppat upp utbrottet men dussintals av anställda (inom Miljö och Hälsa övs anm) har drabbats av sjukdomen och en veterinär har avlidit i lunginflammation som förorsakats av fågelinfluensan. Nu då över 25 miljoner kycklingar har avlivats verkar sjukdomen ha stoppats upp och begränsats och exportförbuden som tidigare gällde har upphört.

Caribbean Blue

Många av er känner till de sällsynta mutationer som förekommer hos fångenskapshållna amasoner där fågeln är nästan helt blå. Medan vi ibland påträffar vilda fåglar med en ovanlig fjäderdräkt, antingen hybrider eller mutationer, så har vi sällan sett någon så anslående som den som är avbildad här. En biolog från den nederländska Antillerna, Jerry Ligon har skickat bilden till oss av denna ensamma blå fågel som fotograferats av öborna Joe och Lois Liebher. Hittills så är det väldigt lite känt om denna fågel eller om hur vilda papegojor bemöter artfränder med avvikande fjäderdräkt. Bland vissa vilda fåglar så behandlas fåglar med avvikande färg på fjäderdräkten "illa" medan det bland andra fåglar sker sammanparningar med kompatibla par. Ni kan vara övertygade om att denna blå fågel kommer att övervakas noggrant och detta både för att skydda den och för att se hur den står sig beträffande häckning och överlevnad så vi ser fram emot att förse er med mer information framgent.

Guldpannad kilstjärtsparakit

Aratinga aurea

av JASON CONRADT

Dessa guldpannade kilstjärtsparakiter lekte medan de klättrade upp för en trästolpe vid sedan av Transpantaneiravägen in till Pantal i Brasilien. Detta kort togs genom bakrutan på en bil med en PowerShot S230 digitalkamera som hölls mot en Leica 8x42 kikare i april 2003.